

Sygn. akt VI Ka 390/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący SSO Andrzej Żuk

Protokolant Sylwia Sarnecka

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 r.

sprawy **P. O.** ur. (...) w L.

s. Z. i M. z domu H.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 20 marca 2018 r. sygn. akt II W 144/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego P. O.;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego M. S. na rzecz obwinionego P. O. zwrot wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia w postępowaniu odwoławczym obrońcy w kwocie 840 złotych;

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego M. S. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 60 złotych.

Sygn. akt VI Ka 390/18

UZASADNIENIE

P. O. został obwiniony o to, że:

w dniu 08 stycznia 2017r. w U., powiatu (...) kierując pojazdem marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze i doprowadził do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległo ogrodzenie posesji budynku nr (...) w U. powiatu (...) w wyniku której zniszczeniu uległy dwa słupki, przeszło ogrodzeniowe i jedno skrzydło bramy wjazdowej oraz fundament, w którym osadzone były ww. słupki na szkodę M. S.

to jest o czyn z art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 20 marca 2018 r. (sygn. akt II W 144/17) uniewinnił obwinionego P. O. od zarzucanego mu czynu i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając:

- naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. polegające na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na niekorzyść obwinionego,

- naruszenie art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 k.p.w. polegające na uwzględnieniu wyłącznie nierzetelnej opinii biegłego.

Stawiając te zarzuty, pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja oskarżyciela posiłkowego jest niezasadna.

Nie może zostać uwzględniony zarzut obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Przepis ten statuuje zasadę obiektywizmu, której przecież Sąd Rejonowy nie naruszył. Uczynił on zadość zakazowi kierunkowego nastawienia do sprawy, o czym przekonuje lektura akt, ujawnienie w toku rozprawy dowodów przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego oraz dokonanie całościowej oceny materiału dowodowego. Skarżący upatruje obrazy tego przepisu w uwzględnieniu przy wyrokowaniu jedynie dowodów przemawiających na korzyść obwinionego. Jest to stwierdzenie dowolne i niezgodne z prawdą. Zarówno przebieg postępowania, w toku którego Sąd przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, ujawnił na rozprawie wszystkie zgromadzone dowody, jak i pisemne uzasadnienie wyroku dowodzą zdecydowanie, że u podstaw orzekania leżały wszystkie dowody, a nie tylko te, które były dla obwinionego korzystne. Sąd Okręgowy nie jest w stanie dostrzec jakiegokolwiek przejawu naruszenia zasady bezstronności. Z pewnością jako taka nie może być przecież uznana ocena poszczególnych dowodów odmienna od postulowanej przez stronę skarżącą. W sytuacji istnienia dowodów przeciwnych, nie tylko uprawnieniem, ale obowiązkiem Sądu jest dokonanie ich oceny i stwierdzenie, którym z nich można przydać walor wiarygodności, które zaś nań nie zasługują. Sąd I instancji w żaden sposób nie przejawiał w postępowaniu nieuzasadnionej skłonności ku dowodom korzystnym dla obwinionego. Nie ograniczał w żaden sposób uprawnień procesowych oskarżyciela. Chybione jest twierdzenie, że dokonał oceny dowodów w sposób wybiórczy i bezpodstawnie odrzucił jako niewiarygodne zeznania świadka W. T.. Zeznania tego świadka były przedmiotem oceny i Sąd wskazał powody, dla których nie czynił na ich podstawie ustaleń faktycznych w sprawie. Przeciwno analizie zawartej w uzasadnieniu wyroku skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów. Samo stwierdzenie, że uznanie zeznań W. T. za niewiarygodne nastąpiło „bez żadnej podstawy” jest nieprawdziwe i pomija dokładną analizę tego dowodu zawartą na s. 5 uzasadnienia (k.83 akt). Sąd Okręgowy w pełni akceptuje przedstawione tam argumenty.

Słusznie też Sąd I instancji za zasadniczą podstawę ustaleń faktycznych uznał opinię biegłego z zakresu dziedziny techniczno – kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych, techniki samochodowej i wyceny pojazdów P. B.. Zarzut naruszenia w kontekście tego dowodu art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 k.p.w. jest zupełnie nieprzekonujący. Sąd Rejonowy nie mógł naruszyć tych przepisów, skoro dopełnił wszystkich wymogów. Uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe:

- wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,
- wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku,
- przytoczenie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

Skarżący nie wykazał, by którykolwiek z tych wymaganych elementów został przez Sąd Rejonowy pominięty. W uzasadnieniu wskazano, jakie ustalenia zostały poczynione, w tym na podstawie opinii biegłego P. B. i dlaczego właśnie ten dowód był podstawą	
--	--

orzekania. Na pewno nie doszło do naruszenia art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 k.p.w.

Z treści apelacji i jej uzasadnienia wynika zresztą, że skarżącemu chodziło o naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Zakwestionował przecież ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, który z jednej strony miał pominąć dowody niekorzystne dla obwinionego, z drugiej zaś niewłaściwie ocenić przydatność opinii biegłego. W tym zakresie apelacja również jednak nie zasługuje na uwzględnienie.

Ocena wszystkich dowodów, w tym zeznań świadka W. T. i opinii biegłego, nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Została ona dokonana w zgodzie z dyrektywą art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.. Na pewno nie jest dowolna. Sąd Rejonowy ocenił całość zebranego materiału dowodowego, dążąc przy tym do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione i dlatego, podał również, z jakich powodów odrzucił dowody przeciwne. Przy dokonywaniu ich oceny kierował się zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem doświadczenia życiowego. Lektura pisemnego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że analiza Sądu była staranna i dokładna, obiektywna i wszechstronna. W przedstawionym procesie wnioskowania, który doprowadził do określonych ustaleń, brak jest błędów logicznych, czy też niespójności.

Nie ma racji skarżący, że „niedopuszczalne jest sporządzanie opinii w oparciu o internetowe zdjęcia samochodu”. Przecież to wszystko zależy od zakresu opinii, sposobu opiniowania. W przedmiotowej sprawie treść pisemnej opinii biegłego, jak i jego ustne wyjaśnienia złożone na rozprawie odwoławczej, nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że – wbrew apelującemu – nie było konieczności dokonania oględzin pojazdu obwinionego. Już samo tylko porównanie modeli pojazdów marki B. – tego, który stanowi własność obwinionego oraz tego, od którego pochodził zabezpieczony element przedstawiony do badania biegłemu – pozwalał na wyciągnięcie kategorię wniosków w tym zakresie. Nie ma przecież możliwości, by w samochodzie obwinionego został zamontowany zderzak modelu serii 3 z roku 2007. Są to dwa zupełnie inne modele samochodów (uwidocznione na fotografiach zawartych w opinii biegłego) i zderzaki z tych samochodów nie mogą wzajemnie do siebie pasować. Wynika to z porównania wielkości pojazdów (seria 5 to pojazd klasy E, zaś seria 3 to klasa D) oraz wyglądu elementów w tych samochodach. Elementy z serii 5 mają inny kształt, wygląd (chromowane, dekoracyjne listwy) i inny sposób montowania od tego, który został znaleziony na miejscu kolizji. Przekonanie biegłego, że zabezpieczony element nie mógł pochodzić ze zderzaka pojazdu marki B. (...) jest więc wysnute z logicznej analizy śladów, sprawdzone w autoryzowanej stacji obsługi i wykazane w pisemnej i ustnej opinii złożonej do akt sprawy. Nie było potrzeby dokonywania oględzin przez niego pojazdu obwinionego. Oparcie zaś ustaleń Sądu na tej opinii nie było wynikiem „bezkrytyczności” organu orzekającego, ale swobodnej oceny tego dowodu w powiązaniu z całokształtem materiału dowodowego.

Sąd I instancji odniósł się do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, w tym do zeznań W. T. i opinii biegłego P. B.. Uwzględnił przy wyrokowaniu zarówno te dowody, które były dla obwinionego korzystne, jak i te niekorzystne, choć nie wszystkim dał wiarę i nie wszystkie uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Twierdzenie skarżącego, że nastąpiło to „bez żadnej podstawy” i „bezkrytycznie” jest niezasadne i nieprawdziwe, nielojalne w stosunku do pisemnego uzasadnienia wyroku. Sąd przedstawił proces myślowy, który leżał u podstaw rozstrzygnięcia. Wynikiem swobodnej oceny zebranych dowodów było poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy podziela dokonaną ocenę zgromadzonych dowodów, a także poczynione przez Sąd I instancji ustalenie, że obwiniony nie był osobą, która dokonała uszkodzenia ogrodzenia posesji pokrzywdzonego.

Skoro Sąd Okręgowy nie uwzględnił zarzutów apelacyjnych, nie dostrzegł potrzeby powtórzenia postępowania dowodowego czy ponownej oceny zgromadzonych dowodów, brak jest możliwości podzielenia wniosków apelacji oskarżyciela posiłkowego (zmiana wyroku w kierunku wnioskowanym przez pełnomocnika byłaby zresztą sprzeczna z art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 1 k.p.w.). Zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny należało – w myśl art. 437 § 1 kpk – utrzymać w mocy.

Wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego Sąd zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50 zł (art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.) oraz opłatę w wysokości 60 zł zgodnie z treścią art. 13 ust. 2 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.